

opatření nedostál obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, ani z daleka. Svě-
řiv provedení práce T-ovi smlouvou ze dne 7. srpna 1922, nestaral se
dále o věc, jako by se ho přímo netýkala. Jeho povinností bylo, aby na-
řídil T-ovi, aby studniční jámu kopanou v půdě písčité a sypké ihned
roubil a vykružoval c e l ý m i s k r u ž e m i, aby se postaral o to, aby
se nezačalo pracovatí dříve, než byl potřebný materiál zabezpečen, do-
vezen a práce náležitě připravena, a aby se včas přišel přesvědčiti, jak
se práce provádí a dbá-li se jeho rozkazů. To všecko opomenul obža-
lovaný učiniti a marně se snaží nyní omluviti se poukazem k tomu, že
T. začal svémocně pracovatí předčasně a nedbal jeho nařízení, by po-
užil skruží, neboť spoluzavinění T-ovo nemůže ho vyviniti tam, kde
jeho vlastní zavinění ve směru objektivním jest tak nepochybné. Také
subjektivní vina obžalovaného jest v rozsudku zjištěna a odůvodněna
bezvadně. ad b) Z rozsudečných zjištění vyplývá, že smrtelný úraz
H-ův byl zaviněn nejen neopatrností usmrceného dělníka, nýbrž i hru-
bou nedbalostí T-ovou a stěžovatelovou. K neštěstí by bylo nedošlo,
kdyby byl obžalovaný B. nejen dal T-ovi rozkaz, aby použil c e l ý c h
skruží, nýbrž i dbal toho, aby se s prací nezačalo dříve, než byl zabez-
pečovací materiál na místě, a kdyby byl včas na práce dohlédl. Poně-
vadž se však o ni (mimo povšechný rozkaz o užití skruží) vůbec ne-
staral, na ni nedohlížel a se nepřesvědčil, jak je postaráno o bezpeč-
nost dělníků, spoluzavinil úraz. Příčinná spojitost mezi opomenutím stě-
žovatelovým a nastalým trestným výsledkem jest tudíž dána. Obžalo-
vaný nezodpovídá za cizí lehkomyšlnost, jak mylně dovozuje stížnost,
nýbrž za vlastní trestné zavinění. Spoluzavinění třetích osob — poško-
zeného a T-ovo — nemohou ho vyviniti a nepřerušují příčinné spoji-
tosti, v rozsudku zjištěné a náležitě odůvodněné obsahem znaleckého
posudku.

Čís. 1805.

**Pokud výtka podloudnosti svatořečení Jana Nepomuckého je zleh-
čováním učení a obviňování papežů z nečestných vlastností posmívá-
ním se zařízení církve římsko-katolické (§ 303 tr. zák.).**

**Ustanovením §§ů 122 a 125 ústavní listiny nebyla dotčena platnost
§u 303 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1924, Zm II 141/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení
zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olo-
mouci ze dne 12. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným pře-
činem podle §u 303 tr. zák. a přestupkem podle §§ů 3, 19 zákona ze
dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Neprávem dovolává se zmateční stížnost ústavní listiny Českoslo-
venské republiky, zaručující svobodu svědomí a vyznání. Mají sice po-

dle §u 122 ústavní listiny všichni obyvatelé republiky Československé právo, vykonávati veřejně i soukromě jakékoli vyznání, náboženství, nebo víru, než dle dalšího výslovného ustanovení téhož §u jen potud, pokud výkon ten není v neshodě s veřejným pořádkem a řádem, nebo s dobrými mravy. Podle §u 125 ústavní listiny může býti zakázáno vykonávati určité náboženské úkony, odporují-li veřejnému pořádku nebo veřejné mravnosti. Vše, co takto ústavní listinou stanoveno v příčině výkonu vyznání, náboženství a víry a ohledně úkonů náboženských, platí také o všech jiných úkonech, vztahujících se na věci víry a náboženství, zejména o slovních projevech, obírajících se otázkami, sem spadajícími. Samozřejmě nesmějí ani takový úkon a projevy ocitati se v rozporu s veřejným pořádkem a řádem. Vždyť i vědecké bádání a hlásání jeho výsledků je stejně jako i umění dle výslovného ustanovení §u 118 ústavní listiny svobodné jen, pokud neporušuje trestního zákona. Než také ve věcech víry a náboženství dochází veřejný pořádek a řád, jemuž ochranu proti výstřelkům zaručují §§y 122 a 125 ústavní listiny, vnějšího výrazu v příslušných ustanoveních trestního zákona, zejména v předpisu §u 303 tr. zák., skýtajícím zákonnou ochranu mimo jiné také učení, obyčejům nebo zřízením církve nebo náboženské společnosti, státem zákonně uznané. Tyto trestní předpisy tudíž nejen nedoznaly ustanoveními ústavní listiny nižádného obmezení, nýbrž byla jimi naopak jich platnost a působnost i nadále uznána. Ani okolnost, že obžalovaný pronesl svoji řeč při oslavě Husově, není s to, odnítí závadným výrokům povahu zlehčování učení církve římsko-katolické o Janu Nepomuckém, nevylučuje zejména úmyslu obžalovaného, který dle rozsudku směřoval právě k tomuto zlehčování. Stěžovatel při své řeči, jak soudem nalézacím jest zjištěno, neobmezil se na pouhé uvedení historických fakt, citovaných dle knih, jak praví zmáteční stížnost, nespokojil se s pouhým popřením jsoucnosti Jana Nepomuckého, nýbrž tvrdil, že ho církev katolická nastrčila místo Jana Husi; tím jasně označil svatořečení Jana Nepomuckého vědomě podloudným, čímž implicate tutěž vlastnost přičítal i učení církve katolické o svatosti Jana Nepomuckého. Netřeba zvláště ještě dovozovati, že v tom právem dlužno shledávati zlehčování učení toho. Ostatně závadný výrok nezapadal ani do rámce oslavy Husovy, jehož významu podobným způsobem se zajisté neposlouží.

Čís. 1806.

»Nebezpečným člověkem« jest, kdo podniká protiprávní útok na život, svobodu nebo jmění jiného. Použití vhodných obranných prostředků k odvrácení takového útoku není omezováním osobní svobody.

Skutková podstata zločinu podle §u 93 tr. zák. nevyžaduje, aby překážka volnosti byla nepřekonatelná.

Okno nelze považovati, najmě pro ženu nebo osobu pokročilého věku, za řádný a pravidelný východ z pokoje.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1924, Zm II 66/24.)